

те. Един такъв кожен мях разнася воня, колкото краката на хиляда пилигрими, които едновременно събуват царвулите си.

Абат Витлеем затвори очи, сви лице в погнуса, поклати глава. След това бързо се извини:

- Простете, не беше това разговор за трапеза. Ала сега ще ви разправа за чудесата на ханския дворец в Каракорум. Той прилича на църква, построен с три кораба. Един среден и два по-малки, разделени един от друг с две редици колони. На дъното на средния кораб е издигнато нещо като олтар, към което се изкачват по мраморни стъпала. Там седи, неподвижен като ^{кумис} изтукан, сам великият хан, с ^{дясно} подгънати нозе и скръстени ръце. В ляво от него, едно стъпало по-ниско, стои главната му жена. Покрай колоните са издигнати площадки с дълги мендери, послани с брокат и херминови кожи. Там, в ^{ляво} дясно, седят синовете и братята му, а в ляво са наредени, по степента на значимостта си, останалите съпруги и дъщерите му. Ала най-чудното нещо, което съм виждал, се намира ^{при} пред главния вход на палата. Обикновено ^{стои} пред шатрите на хановете се намира винаги по една редица кожени мехове, пълни с кумис. Всеки гост бива почерпван преди да влезе в шатрата. Но пред палата на хана не било редно да се слагат обикновени мехове и затова един майстор от фрушката земя изработил невиджана до тогава чешма. До главната порта има високо дърво. ^{от сребро} Клонни, листа, круши, всичко е направено от чисто сребро. Около корените на дървото са налягали четири лъва, също тъй направени от сребро. Когато се изправиш пред тях - трябва само да кажеш какво желаш да пиеш. На върха на дървото седи един сребърен ангел; веднага той почва да тръби със златна тропета. И от устата на лъвовете почва да тече това питие, което си поискал: вино, медовина, кара-кумис, оризова бира... Гостите се почерпват и влизат вътре.

Абат Витлеем хвърли бърз поглед към царицата.

Подпряла замислено лице на дланта си, Анна сякаш не чуваше